

Передплата

на «РУСЛАНА» вносять:

в Австрії:

на цілий рік	12 р. ав.
на пів року	6 р. ав.
на чверть року	3 р. ав.
на місяць	1 р. ав.

За границею:

на цілий рік	20 рублів
на пів року	або 40 франків
на чверть року	10 рублів
на місяць	або 20 франків

Поодиноке число по 8 кр. ав.

РУСЛАН

«Вирвеш ми очи і душу ми вирвеш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш, бо руске ми серце і віра руска.» — З Русланових псалмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові що дні крім неділь і руских свят о год. 6-їй пополудні.

Редакция, адміністрація і експедиція «Руслана» під ч. 5 ул. Ліндого. — Експедиція місцева в Агенції Соколовского в пасажі Гавемана.

Рукописи звертає ся лише на попереднє застереженє. — Рекламациі неопечатані вільні від порта. — Оголошеня звичайні приймають ся по ціні 10 кр. від стрічки, а в «Надіславім» 20 кр. від стрічки. Подяки і приватні донесеня по 15 кр. від стрічки.

Меморіял

українсько-руської академічної молодіжи до міністерства просвіти за основанєм українсько-руського університету у Львові — підписаний 449 студентами висших шкіл і 57 матуристами на вічу дня 13. липня 1899.

Високе ц. к. Міністерство!

Культурні змаганя, освітні потреби українсько-руського народу в Австрії зросли до того степеня, що дотеперішні українсько-руські едукативні інституції цілком не суть в силі їх заспокоїти. Поминувши людове шкільництво та середні школи, що в неодному згляді завдяки зарядови псевдо-утраквістичної, а для освітніх змагань українсько-руського народу неприхильної галицької ц. к. Ради шкільної краю, суть недостаточні, недовольючі фактичних потреб — українсько-руський нарід відчуває крім сього пекучий брак найвисшої, від всякого галицького утраквізму осторонь стоячої, наукової інституції, де би на рідній мові міг свобідно розвивати свої духові сили. Маємо тут на думці університет, якого задачі не можуть чейже сповнити ні народні, ні середні школи. Потребу українсько-руського університету відчуває весь нарід, вся українсько-руська інтелігенція, а в першій мірі українсько-руська університетська молодіж.

Факт, що Високе ц. к. правительство до тепер не подбало о заспокоєнє сеї потреби, не дасть оправдати ся ніякими згледами — ні числом українсько-руської народности в краю, ні єї недостаточним культурним підготовленєм, ні вкінці браком потрібних на ту ціль фондів.

По неприхильному нам в високій мірі урядовому обчисленю з 1890 р. жиє в одній масі в Галичині та Буковині 3,104,000 українсько-руського народу, а коли до сього дочислимо єще 500,000 угорських Русинів, то покаже ся дуже поважна цифра 3,604,000. Наколи отже зважимо, що девять мільонів Німців має аж 5, а звиш 3 мільони Поляків 2 університети, то чейже півчетверта мільона Українців-Русинів повинні мати бодай один університет.

Українсько-руському народови належить ся університет і задля його великих тягарів, які поносять для держави. Помінаємо великий контингент рекрутів, який дають Русини, а перейдемо до самих сум податкових. Зі суми 11½ мільона безпосередних податків, які платять Галичина (дати з 1897 р.), припадає на українсько-руський нарід певно звиш третина. Докладніше можна обчислити посередні податки. Галичина заплатила їх в 1897 р. 55,710,000, а що Русини становлять 42·3% населеня Галичини, то на них припадає 24,565,000 отсього поголовного податку. Тому то нарід, що вносить річно в державні каси понад 30 мільонів, мусить мати запевнену від держави хоч можливість повного культурного розвитку.

Вкінці українсько-руський нарід мимо всіх невідрадних і ворожих обставин розвинув ся культурно так високо, що з одного боку є в стані власними науковими силами обсадити катедри, а з другого боку достарчити зовсім лицюючого універси-

тетській повазі числа слухачів. Досить вказати з одного боку на наукові праці професорів Українців-Русинів на польських, московських, чеських, німецьких та хорватських університетах та техніках, з другого боку на цінну наукову діяльність Товариства ім. Шевченка, щоб переконати ся про наукову силу Українців-Русинів. А вже що-до числа слухачів, то не заходить найменша обава. На самому тільки львівському університеті вписало ся на р. 1898/9 553 Українців-Русинів, а число се перевищає о 176 всіх слухачів черновецького університету, де на рік 1898/9 вписаних було тільки 377 слухачів. Тут належить єще зазначити, що досить поважне число академиків-Русинів записало ся на університети в Чернівцях, у Відни, Кракові, Граці і т. д.

Що більше: число гімназійних учеників українсько-руської народности що раз зростає. І так в десятиліттю від 1886-го до 1896-го з числа 1,896 зросло на 2,370, а з отворенєм нової українсько-руської гімназії в Коломиї та Тернополі число се піднесло ся в 1898/9 р. понад 3,000. Таке число гімназійних учеників є також повною запорукою, що особний українсько-руський університет заповнить ся. А знати треба, що з трех тисячів українсько-руських гімназійстів понад 1,200 учить ся в українсько-руських гімназіях, а ті по приписам закону не обовязані учити ся по польски. Вступивши однак на один з краєвих університетів змушені суть слухати польських викладів і виучувати ся лекції та здавати іспити на польській мові.

Стан такий і не педагогічний і для українсько-руських слухачів дуже некористний.

Вправді цісарским розпорядженєм з 4. липня 1871 р. (рескр. мін. віроісповідань і освіти з 11. липня 1871 р. ч. 523), коли знесено виклади на німецькій мові, постановлено, що і всякі ограниченя, які дотепер стояли на перешкодї українсько-руським та польським викладам на празничному та філзофїчному видїлах львівського університету мають від тепер зовсім устати, а на катедри на тих видїлах можуть бути покликані в будучности лиш особи вповні спосібні викладати на одній з краєвих мов. Однак, коли на папери зроблено львівський університет утраквістичним, то на ділі правительство сприяло «tacté» скорому спольонізованю університету, що відбувало ся покванно між роком 1871 а 1882, а вже рескриптом ц. к. міністерства з 3. мая 1882 р. ч. 5204 заявлено отверто, що професори львівського університету мають по правилу (in der Regel) викладати по польски, крім випадків, де правительство уже інакше постановило, або на будуче інакше постановить. Так отже тим рескриптом надано львівському університетови майже виключно польський характер, а рівночасно спинено українсько-руській мові вступ до найвисших шкіл і через те позбавлено українсько-руський нарід способу духового розвитку, бо чейже ті шість катедр з українсько-руською викладовою мовою, які тепер існують на львівському університеті, не можуть відповідати ні степеневі духового розвитку українсько-руського народу, ні

вдоволити наукові та практичні вимоги українсько-руських слухачів.

Зваживши отже, що українсько-руський нарід займаючий чисельно так поважне місце між народами Австрії, поносячий так значні тягари державні і просвітно та культурно так високо розвинений — позбавлено способу розвивати свої духові сили на єго рідній мові в найвисшій науковій інституції — уважають українсько-руські слухачі дотеперішний стан річий на львівському університеті кривдячим та обиджаючим українсько-руський нарід і тому домагають ся отсим креованя Високим ц. к. Правительством університету у Львові з українсько-руською викладовою мовою.

Українсько-руська академічна молодіж заявляє заразом, що лиш креованє цілого і повного університету, а не кількох нових катедр заспокоїть єї домаганя і народно культурні потреби Русинів в Галичині і Буковині.

З археологічного з'їзду в Києві.

Справу української мови на археологічнім з'їзді в Києві обговорює Нова Реформа найсправедливіше із усіх польських дневників. Об'єктивно і без злоби, без натяків і перекручувань оповів краківський дневник знехтованє української мови, а відтак додає від себе: Професори славянських мов на київській університеті орєкли, що український язык є жаргоном російського, що не можна на нім обговорювати наукових справ, що се «хахлацкий» язык. І єї професори, що вчили ся від таких поваг в квестіях славянської філзології, як: Грігорович, Шевневский, Пипін, Житецкий, Потєбня і б. др., мали відвагу висказати ся ex cathedra в сей спосіб про язык, який наведені їх майстри призначали таким самим добрим языком, як кождий иньший. Язык, що єго література увійшла без протесту зі сторони авторитетів до знаменитої історії славянських літератур Спасовича і такої поваги, як Пипін — їх ученикам видав ся — «хахлацким». Але і ся безсторонна замітка не виясняє справи як слід. Бо тут зовсім не ходило о філзологічну квестію, але чисто політичну справу. Се доказує найкраще звістка, яку одержуємо з Києва:

На археологічнім з'їзді в Києві Русини, що прибули там з Галичини та Буковини, не беруть участі, позаяк міністер внутрішних справ в порозуміню з міністром просвіти признав вправді можливим, щоб читано реферати українською мовою, однак з тим обмеженєм, щоб на тих засіданях не допущено публіки і щоб в тих засіданях брало участь не більш 25 членів з'їзду. На таке обмеженє Русини не згодили ся. — Отже не о язык ходить російському урядови, та не ходило також о се і поплечникам уряду між київськими професорами, але о публіку. Боять ся, щоб на Україні не залупило свобідно українське слово, щоб не збудило стотисячного відгомону українських сердець у великім, придавленім народі. У тім нечуванім і абсурднім обмеженю свободи українського слова як раз на українській землі, де археологічні памятки України будуть становити головну суть розправ і парад є вимовним доказом брутальности і немочи російської урядової і півурядової суспільности.

Листи з України.

IV.

Останні рухи студентів «загастовки» чи «обструкції» оприч відомих вже наказів міністра освіти, викликали нарешті ще й новий царський закон, і скомпанований «особимъ совѣщаніємъ» (радою) міністрів і затверджений 29-го липня імператором. Новим законом призначено кару студентам усяких вищих шкіл за учинок «Скопомъ» (гуртом) ворохобні чи то в самих школах, чи по за школами де; за підшування на таку ворохобню; за уперте «уклоненіє» (себ за «забастивку») від занятій наукою і за підшування до сего. От за отсі вчинки студентів — по новому закону велено виганяти зі шкіл і віддавати до війська; не в важаючи зовсім на те, хоча-б у кого з таких студентів була вікгота від військової служби, або не доріс ще до повноліття, або виняв вже жеребок, що визволяє від військової служби. Ба навіть, хоча би такого студента бракувало здоров'я і сил потрібних на військову службу, то й на се велено не вважати, а записувати до війська і такого слабосилого і призначати його на службу «нестроєву», себ не фронтову.

Розсуджувати такі провинности і засуджувати студентів на кару військовою службою, не менш одного, не більш трох років — призначено окремим комісіям при кожній висшій школі. Комісію складати муть під головуванням куратора шкільної ради, председателъ (приміром — ректор) і члени педагогічної комісії, (якої і досі надано було дисципліною влади) та ще репрезентанти адміністрації, юстиції і війська. Присуди комісії затверджує міністер безапелляційно.

Варто буде додати тут справку історичну. За часи царя Миколи I. віддавання студентів в салдати було, річ звичайна, але воно не було заведено в закон, залежало від царської волі і без волі царя ніхто не мав права карати молодіж салдатчиною. — За царя Олександра II. такої карі не вживано зовсім, а панувало заслання. Нарешті цар Олександр III. кількох студентів — пригадую собі двох, чи трох — велів був завдати в салдати, та ще до так званих

«штрафних баталіонів», але се були случаи вилитні. Тепер кара молодіжи солдатчиною — стає яко річ звичайна...

Не беру ся вщовати про добутки нової карі. Чи з погляду адміністрації вона і потрібна і оправдана; нам се не відомо; але з погляду педагогії — не можна її виправдати.

Семен Жук.

Процес Драйфуса.

Дальшим свідком передвчорашньої розправи був судія слідчий Вертулюс. Оповідає він, що провадив слідство в справі сфальшованих листів з підписами Speganъ і Blanche як також телеграмів до Пікарта. Дочка пані Пай признала, що листи з підписом Speganъ то вона сама писала а другі писав полковник ді Паті де Клям. Пізнійше однак змінила свої зізнання і казала, що листи ті писав Естергази. При слідстві викрив Вертулюс також лист Естергазого до Ротшільда, в котрім писав він, що їде на маневра. Вертулюс підчас слідства переконав ся, що Естергазому помагав хтось з військового інформаційного бюро. Пізнійше оповідає Вертулюс, як прийшов був до него з припоручення міністра війни полковник Анри і коли ему свідок показав документи то Анри дуже змішав ся, був майже непритомний. Потім кинув ся ему на шию і з плачем просив, щоби ратував чести армії. Анри ніколи не говорив мов би то Естергази написав бордеро, однак з цілого его поведення можна було о сїм вносити. Ту Вертулюс підніс з натиском, що Анри абсолютно був в зносінах з Естергазим. В загалі можна сказати, що зізнання сего свідка були для Драйфуса дуже користні.

Наступуючим свідком був підполковник Пікарт. Зізнання его робили велике вражінє, бо були ясні і категоричні. На самім початку запротестував против підозріння, мов би то він причинив ся до того, що якийсь важний документ з справи Драйфуса згинув. Оповідає він, як в р. 1894 припоручили ему розміщене аспірантів єнерального штабу по різних бюрох. Вже тоді в єнеральнім штабі були антисемітські упе-

редженя. Дятого він наумисно умістив Драйфуса, жида, як раз в такім бюрі де не було ніяких тайних документів то є в бюрі маневрів. Тим способом хотів запобічи прикrostям, які могли спіткати его пізнійше. Дальше говорить Пікарт о кождім тайнім документі розбирає его вартість. Що до документу з підписом «ette» «apalle de D.» то каже Пікарт, що він жадною мірою не може відносити ся до Драйфуса. З власного слідства яке свідок провадив, прийшов до переконання, що зрадником був не хто иньший як Естергази і він був також автором бордеро. Дальше говорив Пікарт о відносинах Анри до Естергазого і сказав, що на кілька его запитань, чи Естергази є зрадником, відповів ему дуже викрчуючо. Пікарт підозривав Естергазого о зраду вже хочби дятого, що він всіми силами старав ся дістати до міністерства війни. Пікарт говорив єнералови Гонзе, що Драйфус є невинним, що треба перепровадити ревізію процесу, бо зрадником був Естергази. Однак Гонзе казав о всім мовчати. Дальше обговорював Пікарт справу документів, що пофальшував Анри. В році 1894 — казав Пікарт не було більше жадного иньшого документу, щоби доказував вину Драйфуса як лиш бордеро. Коли его засудили зачали появляти ся такі «доводи» цілими масами. Єсли лише хтось хотів дістати з інформаційного бюро сто франків, то зараз йшов до бюро і казав, що має доводи вини Драйфуса. По засудженю Драйфуса далеко більше документів пронадало з міністерства війни однак ніхто не звертав вже на тоє уваги, бо не ходило о Драйфуса. В кінці обговорив ще справу «дамі» котра, мала Анріому дати бордеро. Представлено єї ту — каже Пікарт — як особу дуже богату, що робила то все без інтересу — коли тимчасом я мусїв єї виплачувати по 1200 франків або і меньше.

На сїм замкнено розправу а Драйфус вніс еще просьбу до трибуналу щоби відрочити розправу до понедїлка, коли Ляборі буде міг брати дальше в ній участь.

7

НАТАЛЯ

або

ДВІ ДОЛІ РАЗОМ.

Поема Михайла Макаровского.

ПІСНЯ ДРУГА.

ВЕСІЛЛЯ.

(Далі).

От настигли, в табор стали там на оболоні,
Випрягли, пустили пастись поїд лугом коні,
Кинулись варить вечерю; по вечері-ж спати
Мусїли поїд возами покотом лягати.
Поки-ж піднялись в дорогу, у Харини хата
Становилась повна, повна, так як і багата;
Родичі єї й сусїди сходились, сїдали;
220 За столом дружки мостились, як пташки сьпівали;
Всюди гарний був порядок, все було до діла:
Харитина вгнобити знала і хотїла.
На столі лежали лежні і шишки пшенишні,
Коровай під гарним гільцем із густої вишні;
В приставках стояла брага, а в бутілях пінна
І перцївка, і кропкова, і густа корінна.
Страва почала кипїти; но в ту саму пору
Челядь, зразу загукавши, кинулась із двору.
А з того і догадальсь, що музики грають,
230 Близько поїзд молодого, і уже сьпівать...
І прибув; — так Куць Гарасько і Потан Туркота,
Зачинивши і підперши спинами ворота,
Не пускають: дайте, кажуть, по копї одплати,
Коли хочете Наталю в Хресцях повидати.
Помирили ся-ж за квартиру, та дві паланиці:
От і повен двір тїснений свахи у довиці.
Харитина з хлібом, сїллю зятя пострічала,
Поздоровкалась до свашки і всього начала;
Одчиня сїнешні двері, любо в хату просить,
240 Та подарки із комори в радощах приносить.
А Наталя плат шовковий до ладу зобгала,
Молодому праву руку перше повязала;
Старостам, дружкови й свасці плечі рушниками,
І сьвітлиці Кадькалівні хусткою з квітками.
Всім боярам тільки лиха тут не доставало:
Окрім квіток, їм по хустці важному припало;
Музикам скрипки й цимбали закрасили шовком,
Та серпанки подавали ткані й шиті з тояком.
Вдовольнив ся, веселив ся поїзд молодого;
250 Стали старости дарити зараз і від його.

Тещі і чоботи, той добрі, піднесли з сапану;
Василина очепила плахту шовком ткану;
Солонина-бриль, Шеверя-шапку решетилку,
Попадя-патинки гарні, писарка-хустинку,
Чемеричка Катря-пояс; Полозвїсі Стеєї
Довелась запаска гарна, куплена в Одесї;
Другим памїтки давали, або черевики,
Дїтворі малій пятаччя, пирники й мандрики.

Опанас був у порога; якже отдарив ся,
260 За столом біля Наталі любо умістив ся,
Та не на довго: до церкви зараз задзвонили.
Два ослінці серед хати в ряд постановили;
На однім кожух прославши сїла Хатирина,
А на другім дїд Наталин Сидір Солонина
(Лисий стариган, розумний, все на сьвітї знає,
Всі пости в году і сьвята в пальцях викладає);
Кашлянув він і підсунувсь близько до Харини;
Нижком щось шепнув до Гарасима і Марини.
Тут то «приступи, Наталю!» дружки засьпівали;
270 Молоді обом їм разом тричі в ноги внали;
Тї-ж їх тричі оклонивши в купі образами,
Обливали ся обоє гїркими сльозами;
Стала плакати і Наталя, і Панас за нею,
Хлипав, споминувши батька з ньенькою своєю,
Поки стали капелянці різати походної
І весїлля до Покрови ринулось сьвятої.
Піп, узявши добру плату, поспїшав, не мав ся,
Одслужив усе, що треба, і вінчати зібрав ся.
Свашка рушничок послала; сьвічки посьвітїлись;
280 Молоді порядком стали і перехрестїлись;
Став боярин, старша дружка і сьвітїлка стала,
Паблю й тройцю воскову у руках держала.
Галасають і читають дяк і дяченята,
Писар сьельський, писаренко й де-які хлопята;
Під вінцем уже Наталя з милим Опанасом,
Панотець звязав їм руки, і тихеньким гласом
Молюв ся, охрестив ся, справив богомїлля:
От і суне до Харини любее весїлля.
Хата знову повна стала, пісні роздали ся;
290 Заходились коло страви, за пляшки взяли ся,
Хліб сьвятїй пороскладали, розбїрали страву:
Нїжки з часником, драглями, варені на славу;
Борщ із мясом до капуста, кропу і петрушки;
Поросятину печену; з потрохом галушки;
Думали сїдять обїдять; но остановились,
Бо на дворі зюртовались і на щось дивились;
До сїний як хмара ринуть, товплять ся гукають,
Харитину, всю беседу й молодих лякають.

(Далі буде).

Розклад поїздів залізничних обов'язуючий від 1-го мая 1899.

(Приїзд і відїзд поданий після часу середно-європейского).

Поїзд		до Львова		Поїзд		зі Львова	
посп.	особ.			посп.	особ.		
приходить о годині				відходить о годині			
6:10	з	Чернівців (Іцкан, Галацу), Станиславова	6:20	до	Лавочного (Мункача, Пешту) Борислава		
6:50	з	Брухович, від 7. мая до 10. вер. включно	6:15	до	Підволочиск (Київа) Бродів дв. головний		
7:10	з	Зимної-води	2:08				
7:40	з	Янова	6:30	до	Іцкан (Галацу, Ясс, Букарешту) Сучави		
7:55	з	Лавочного (Пешту) Калуша, Стрия	8:30	до	Кракова (Відня, Варшави), Стружа		
7:44	з	Тернополя, Бродів на дв. Підзамче	9:10	до	Скольного, до Лавочного (1. лип. до 12. вер.)		
8:05		на дв. головний	9:25	до	Янова		
8:15	з	Сокаля, Рави рускої	9:35	до	Підволочиск, Бродів, Гусятинна дв. Підз.		
9:00	з	Кракова, Відня, Варшави, Пешту ч. Пер.	9:53				
11:15	з	Ярослава і Любачова	10:10	до	Белзця, Рави рускої, Сокаля і Любачова		
1:50	11:55	з Іцкан, Чернівців і Станиславова	12:50	до	Янова від 1. липня до 15. вересня вкл.		
1:01	з	Янова			тільки в неділі і свята		
1:40	зі	Скольного, Стрия, а з Лавочного тільки від 7. вер. до 15. пад. включно	2:15	до	Брухович тільки від 1. липня до 10. вересня включно в неділі і свята		
2:20	5:15	з Підволочиск (Київа) Бродів на дв. Підз.	9:45	до	Іцкан (Ясс, Букарешту)		
2:35	5:40	на дв. голов.	3:05	до	Кракова (Відня) Хабівки ч. Ряшів		
	5:55	з Сокаля, Белзця і Любачова	3:15	до	Стрия, Скольного від 1. мая до 30. вересня вкл.		
			3:20	до	Янова від 1. мая до 30. вересня вкл.		
			3:26	до	Зимної води тільки від 7. мая до 10. вер.		
			5:25	до	Ярослава		
Ніч				Ніч			
8:45	6:10	з Кракова (Відня) Самбора, Хирова	6:21	до	Іцкан, Радовець, Кімполонга, Сучави		
	6:20	з Іцкан, Сучави	6:40	до	Кракова (Відня) від 1. черв. до 15. вер.		
		з Янова від 1. до 31. мая і від 16. до 30. вересня щоденно, а від 1. червня до 15. вересня тільки в неділі і свята	6:50	до	Янова від 1. чер. до 15. вер. т. в дні б.		
	7:58		7:00	до	Лавочного (Мункача, Пешту) Калуша		
	8:15	з Брухович від 7. мая до 30. червня і від 16. серпня до 10. вересня вкл. щоденно	7:10	до	Сокаля і Рави рускої		
	8:14	з Брухович від 1. липня до 15. вересня щод.	7:20	до	Тернополя дворець головний		
	9:21	з Янова тільки від 1. черв. до 15. вер. вкл.	7:42		дворець Підзамче		
	9:55	з Кракова (Відня, Берліна), Сянока, Пешту	7:47	до	Янова від 1. жовтня до 30. мая 1900		
12:30	10:10	з Чернівців, Іцкан (Букарешту), Сучави	8:35	до	1. до 31. мая і 16. до 30. ж. щод.		
	10:08	з Підволочиск (Київа), Бродів на дв. Підз.	9:10	до	1. чер. до 30. жов. в нед. і св.		
	10:25	на дв. голов.	10:40	до	Іцкан (Ясс, Галацу), Сучави		
	10:30	з Лавочного (Пешту) Хирова	10:50	до	Кракова (Відня, Варшави), Сянока		
	12:10	зі Скольного, Калуша	11:10	до	Підволочиск, Бродів дв. головний		
	3:05	з Підволочиск на дворець Підзамче	11:32	до	дв. Підзамче		
	3:00	на дворець головний	4:10	до	Кракова (Відня, Берліна)		
2:16	6:00	з Кракова (Відня), Самбора, Сянока	5:50	до	Брухович від 7. мая до 10. вересня		

ЗАМІТКА: Пору нічна числить ся від 6 години вечером до 5 години 59 минут рано.

Час середно-європейский різнить ся від часу львівського о 36 минут, а іменно 12 год. часу середно-європейского = 12 год. 36 мин. часу львівського. — Бюро інформаційне ц. к. залізниць держ. (Львів, ул. Красіцких ч. 5) уділяє пояснень в справах залізничних, продає білети всякого рода і розклади їзди.

За певну і добру льокацію поручаємо

- 4 1/2% листи гіпотечні
- 4% листи гіпотечні коронові
- 5% листи гіпотечні преміовані
- 4% листи товариства кредитового земского
- 4 1/2% листи Банку краєвого
- 5% облігації Банку краєвого
- 4% позичку краєву
- 4% облігації пропінацийні і всілякі ренти державні

Ті папери продаємо і купуємо по найточнішим курсі деннім.

КОНТОРА ВИМІНИ
ц. к. упр. гал. акц.

БАНКУ Гіпотечного

Вдова по сьвященнику
пошукує
двох учеників з народних шкіл на помешканє з віктом.

Зголошеня письменні приймає з гречности Адміністрация часописи «Руслан».

Галицький КРЕДИТОВИЙ БАНК
приймає вкладки на
КНИЖОЧКИ
і опроцентовує їх по
4 1/2% на рік.

НАРОДНА ТОРГОВЛЯ
приймає замовленя і посередничить в закупні:

Сьвітло церковне
впрот з фабрики Іа по 70 зр., Іа по 64 зр. за 100 кил. лосо фабрика.

Вино
в бочках о 135 літрах, а то Самородне почавши від 70 зр. за бочку лосо місце прудукції.

Зі складів висилає: **КАВУ** по 5 кил. посліжках почт. в ціні по: зр. 9:20, 10:20, 10:70, 11:20, а спеціальність по 12:20 франко

ВИНО в 5 кил. барилках по зр. 3—, 3:70, 4:10, 4:90 франко. —

Інші товари по уміреных цінах.

ЛЕВ ЛОПАТИНСЬКИЙ.

ДО БРАЗИЛІЇ
Драма з галицкого еміграційного руху в 4. актах.
Ціна книжки брошурованої 35 кр.

СВЕКРУХА
комедия в 3. актах з сільского житя.
Ціна книжки брошурованої 30 кр.

БЕАТА і ГАЛЬШКА
історична трагедия в 5. актах — з другої половини XVI. віку.
Ціна книжки брошурованої 40 кр.

Конкурс на мужа
шутка в 5. актах з міского побуту.
Ціна книжки брошурованої 35 кр.

ЯБЛОЧНИКАР
комедия в 1. акті опрацьована після німецкого.
Ціна книжки брошурованої 15 кр.

Сольо-терно
оповіданє з льотерийних пригод.
Ціна книжки 15 кр.

На поchtову пересилку 5 кр.

У Львові набути можна в Ставропигійській книгарні.

Галицький Банк кредитовий
почавши від 1 лютого 1890 видає

4% АСИГНАТИ КАСОВІ
з 30-дневним виповідженєм,

3 1/2% АСИГНАТИ КАСОВІ
з 8-дневним виповідженєм,

а всі инші находячі ся в обігу 4 1/2% Асигнати касові з 90-дневним виповідженєм будуть опроцентовані почавши від дня 1 мая 1890 по 4% з 30-днев. речинцем виповідження.

Львів, дня 31 січня 1890.

Дирекция.